

DANSRECENSIE

‘Rule of Three’: een pleidooi voor authenticiteit

Choreograaf Jan Martens schudt de neuroses van zich af

In de stilte ontstaan harmonie, respect en sensitiviteit. © Joeri Thiry

Drie dansers onder de bezwering van een maniakale drummer. Meer heeft choreograaf Jan Martens niet nodig om met *Rule of Three* een indrukwekkende dansvoorstelling te maken die keer op keer aanzet tot nadenken.

Voor *Rule of Three* riep Martens de hulp in van drummer en electronica-muzikant NAH. Zwetend boven zijn instrumenten ontpopt die zich tot een kwelduivel die de dansers in een ijzeren greep houdt. Van korte, explosieve scènes die elkaar in staccato opvolgen, gaat het naar lang aangehouden

tableaus waarin repetitieve handelingen haast onmerkbaar in elkaar overvloeien. De daarbij terugkerende figuur van de driehoek laat zich symbolisch lezen: drie punten die met elkaar in verbinding staan maar elkaar toch niet kunnen raken.

De dansers delen eenzelfde, uitgepuurde bewegingstaal maar zitten tegelijk gevangen in hun eigen manische handelen. Aanrakingen worden gemeden, er wordt om elkaar heen bewogen. Het is de afstand die heerst tussen individuen die in zichzelf zitten opgesloten.

Al snel krijg je de indruk dat ze elk op zichzelf iets aan het bouwen zijn. De dwangmatige, haast neurotische constructie van een eigen identiteit, ondersteund door zwoegende ritmes zie je op de scène een fabriek ontstaan. Een machine die persoonlijkheden in elkaar timmert die echter nooit afgeraken, die zich nooit vervolmaken maar steeds in nieuwe richtingen worden geduwd.

De dansers delen eenzelfde, uitgepuurde bewegingstaal maar zitten tegelijk gevangen in hun eigen manische handelen. © Joeri Thiry

Op het dwingende tempo van loodzware mokerslagen springen de dansers in hoekige poses die doen denken aan Chinees schrift. Het lichaam dat zichzelf schrijft in een alfabet van grillig gestileerde lettertekens. En bij uitbreiding de mens die zijn eigen verhaal bij elkaar probeert te schrijven en daarbij tot extremen gaat. Het lijkt op een ravage af te stevenen, tot NAH

het met een laatste donderslag voor bekeken houdt en uitgeput het podium af wankelt.

Al snel krijg je de indruk dat de dansers elk op zichzelf iets aan het bouwen zijn. De dwangmatige, haast neurotische constructie van een eigen identiteit?

De duivel is het afgetrapt en laat een versufte stilte achter. Het contrast kan niet groter zijn: de dansers zijn plots naakt, nog nahijgend maar niettemin ontspannen. Ze hebben de neurose van zich afgeschud en vinden een nieuwe, onverkende vrijheid. De afstandelijke individualiteit van het eerste deel wordt verwisseld voor intimiteit, voorzichtige aanrakingen en tederheid. De dansers groeien naar elkaar toe, zoeken naar verstilde composities van in elkaar passende lichamen. In de stilte ontstaan harmonie, respect en sensitiviteit.

Met deze choreografie reflecteert Martens over de ritmes die ons leven beheersen. Zonder met een belerende vinger te zwaaien, toont hij ons de uitputtingsslag die we van het leven maken en biedt hij een alternatief. Hij fileert ons angstvallige streven om 'iemand' te zijn, en voert een subtiel pleidooi voor authenticiteit. Een verademing.